

Ondina

Mihai Eminescu

L-al orelor zilei şirag răsător
Se-nşir cele negre şi mute
Ce poartă în suflet mistere de-amor
Pălite, sublime, tăcute
Şi noaptea din nori
Pe-aripi de fiori
Atinge uşoară, cu gândul,
Pământul.

Pe-un cal care soarbe prin nările-i foc,
Din ceaţă pustie şi rece,
Un june pe vânturi, cu capul în joc,
Cu clipa gândirii se-ntrece
Şi calu-i turbat
Zbura necurmat
Mânat ca de-a spaimelor zână
Bătrână.

Pe aripi de munte şi stânci de asfalt
Castelul se nălţă, se-ncruntă
Şi creştetu-i negru şi creştetu-i nalt
De nourii şi ani se-ncăruntă,
Dar astăzi e viu
Şi-n ton auriu
Răsună din umbra cea mare
Cântare.

În mii de lumini ferestrele ard,
Prin care se văd trecătoare,
Prin tactul cântării sublime de bard,
Cum danţă la umbre uşoare,
Cum danţă uşor
Dulci vise de-amor,
Palatul părea în magie
Aurie.

Ca cerbul ce s-alţă în creştet de stânci,
Urmă de săgeată-arzătoare,
E calul ce sare prăpastii adânci
În zboru-i puternic şi mare,
Cu nara arzând,
Cu coama pe vânt,
O dată-ncă pînten l-împunge

Și-ajunge.

Iar junele sare ușor de pe el
Sub mantă-i purtând mandolină,
Cu inima plină de-amoru-i fidel,
Cu mintea de visuri plină,
De grile de fier
Al meu cavaler
S-avântă cătând pe fereastă
Și-adastă:

Ca gânduri palide din ore dalbe
Zboară danțându-le ființe albe,
Par aromatele suflete line
Duse de zefirii de prin grădine,
În coruri nimfele cântă la hore
Și gem în lirele blânde, sonore,
Ascunse gânduri de dor de ducă
Triste și palide ca o nălucă,
Apoi în cetere ele-ncordară
Și plin și limpede încet cântară
Glas a trecutului ce însenină
Mintea cea turbure de gânduri plină.

Pe râul dorului, mânat de vânture,
Veni odat'
Pe-un vas cu vâslele muiate-n cânture,
Lin-împărat.

Venit-a regele să calce văile
Cătând o sor',
Eroi se-ninimă și plâng femeile
De-a lui amor.

El fură munților ecouri tinere,
Cântul la dor,
Răpește buzelor naivei Vinere
Vorba d-amor.

Pe munți în negură, pe stânci de cremene,
El a cătat
O albă vergină, să-i fie gemene
Și te-a aflat.

Tu ești cântărilor sororă gemene,
Sufletul lor,
Regele inimii trebui să-ți semene
Ca vis cu dor.

În tine vede-se că e în ceriure
Un dumnezeu,
Purtând simetria și-a ei misterure
în gândul său.

Mână dar coardele unele-ntr-altele,
Mână-le lin.
Căci ca în sufletu-ți n-a găsit altele
Regele Lin.

Cântă cu doliul, ce-l varsă belele
Când plâng de-amor,
Să creadă lumile, să creadă stelele
Că-i tactul lor.

Cum zboară îngerii din stele-n stele,
Barzii zbor, flutură printr-a lor bele;

Din lungul horelor amestecate
Barzii ridic a lor glasuri bărbate.
Arpele-n cântece par că se sfarmă
Când gem cu sufletul, când zic de-alarmă.
Muzica sferelor: Serafi adoară
Inima lumilor ce-o înconjoară,
Dictând în cântece de fericire
Stelelor tactul lor să le inspire.
Și cum colorile ce se îmbină
Naște a soarelui albă lumină,
Astfel prin vocile răsunătoare
Curge-astă mistică, dulce cântare:

Ondină,
Cu ochi de dulce lumină,
Cu bucle ce-nvăluie-n aur
Tezaur!

Idee,
Pierdută-ntr-o palidă fee
Din planul Genezei, ce-aleargă
Ne-ntreagă!

Să-nvii vii
Și stânca de care râd timpii
Și tot ce mai e-n nesimțire
în fire?

Vin' dară,
Căci ochiu-ți e viață și pară,

Și sufletu-ți, blândă magie
Ce-nvie.

Să cânte
Ce secole tăcu înainte,
Și-a munților creștete-nalte
Să salte.

Și din amestecul de vise dalbe,
Dintre danțândeale ființe albe,
Iese cum cântecul dintre suspine
Regina albelor nopții regine.
Păru-i ca aurul fața-ncadreață,
Cunună-n undele-i se furișează.
Pe-o liră gingașă și argintie
Mânuța-i coardele le-ncurcă vie
Și cum din zilele poetici, june,
A idealului iese minune,
Astfel prin notele lirei de-amor
Glasul ei tremură, dulce ușor:

Liră spartă-n stânca lume,
Suflet stins, muiat în nor,
Plâns amar luat de glume,
Adevărul vrăjitor,

E ființa-mi tremurândă
Care trece-n infinit,
Ca un fulger fără țintă,
Ca un cap fără zenit.

Și din chinuri ce mă-neacă,
Eu sorb mirul cel curat,
Cum o lebădă se pleacă
Bând din lacul înghețat.

Și cu moartea cea adâncă
Am schimbat al vieții gând,
Am fost vultur pe o stâncă,
Sunt o cruce pe-un mormânt.

Care-i scopul vieții mele,
Întreb sufletu-mpietrit?
Ochiu-i stins, buzele mele
De dureri a-nvinețit.

Crucea-mi pare gânditoare,
Parcă arde-a vieții-mi tort

Și prin neguri mormântare
Privesc fața mea de mort.

Dar atunci când albe zâne
S-or privi-n sufletul meu,
A! Gândiți, gândiți la mine
Că am fost în lume eu.

Un murmur feeric dezmiardă duios
A salii tăcere senină,
Prin bolta ferestrei, arcată pompos,
S-aude vibrând mandolină,
Ș-un eco ușor,
Setos de amor,
Se-neacă-ntr-a mandolei strune
Nebune.

Și toată viața lui, tot ce-a cules
Din unde, din munte, din vale,
Tot sufletu-i june, tot scumpu-i eres
Îl pierde în coardele sale.
Vărsându-l cu dor,
Plângând răzător,
El cântă cu buze de miere
Durere:

„De ce nu-s o floare uscată de vânt
Și pală ca fruntea pe moarte,
Ce mila o pierde prin cruci de mormânt
Cu miros strivit, fără soarte,
C-atunci m-ai lua,
La mine-ai căta
Gândindă, cum e trecătoare
O floare.

Dar eu nu-s, copilă, decât un amor
Ce arde-n o inimă jună,
Un glas de pe buze aprinse de dor,
O minte pustie, nebună
Și dulce descânt
Pe coarde de-argint,
Când palida mea nebunie
Învie.

Dar am o câmpie ce undoie-n flori,
Câmpia speranțelor mele.
Acolo te-așteaptă răsânțele zori,
Pletindu-ți coroană de stele.

POEZII ONLINE

S-aduci prin amor
De viață fior,
În câmpul speranțelor vină,
Ondină!"